
Obsah

Vznik Café Barrande	7
První den	10
Profesor Jiří Krupička	12
Profesor Josef Augusta	16
RNDr. Jiří Strnad	17
Výstavy a „naši umělci“	21
Moravěňko milá.....	24
Jaroslav Aichler, Jan Kutina a IAGOD	28
Vzpomínání na svět Jaromíra Koutka	28
Malý rozhovor s přáteli o svobodě vysokoškolských tradic.	35
Profesor Radim Kettner ve vzpomínkách Zdeňka Vejnara.	37
Profesor Zdeněk Špinar očima Zdeňka Pouby.	42
Intermezzo o „neživé“ přírodě.	45
Vzpomínka na jeskyňáře	46
Něco o Čermákovcích	50
Geofyzikální intermezzo	51
Vzpomínka na profesora Iva Chlupáče	52
Intermezzo o poválečných abiturientech	53
Profesor Odolen Kodym	54
Profesor František Slavík.	57
Diplomatické intermezzo	61
Zastavení s akademikem Josefem Kratochvílem	61
Profesor Ota Hynie	62
Profesor Quido Záruba	64
Ředitel Josef Svoboda a pohnuté doby kolem kongresu v Praze	66
Pár poznámek k politické odpovědnosti přírodovědců	70
Muklové	71
Irák, Írán, Maroko, Libye, Sýrie, Mongolsko...	72
Intermezzo trochu existenciální.	77
Sentimentální závěr	78
Jmenný rejstřík.	80

Vznik Café Barrande

Událost zajímavá pro českou geologii – volíme-li úsměvnou nadsázku – se odehrála na přelomu dvou tisíciletí, někdy ke konci roku 2000. V létě 2001 se už kopalo a škrábalo, zjara 2002 se objevily v přízemí domu č. 8 v Ježkově ulici na Žižkově nové vchodové dveře. Podle směrnic Památkového úřadu musely imitovat tvar sto let starých dveří, které byly dávno zazděny. Jak k tomu došlo? Záměr geologického klubu nebo kavárničky prošel hlavou jejího zakladatele Vladimíra Sattrana už někdy v roce 1990. Ale stále bylo ještě mnoho jiného na práci, takže sekretářka (dnes se říká asistentka) Helena Horáčková na sny ředitele geologického ústavu zapoměla a považovala je za jeden z nesmyslů. Ředitel pak brzy odešel z ústavu a ztratil se v Maroku jako velvyslanec na české ambasádě. Sen o kavárničce dále žil a rostl v teplejším klimatu při nostalgických vzpomínkách na Čechy. Objevoval se i při úvahách, co s lety po roce 1999, kdy končila doba diplomatické služby a blížila se sedmdesátka. Tím jsem se „neosobně představil“ a teď už budu vzpomínat v náležitě Ich-formě.

Musím se přiznat, že jsem už sám o klubu trochu pochyboval: kde kavárničku otevřít, jak ji zařídit, co všechno sehnat, aby se vůbec mohlo začít. Jeden z přátel to komentoval takto: „Řekl jsem mu, že je to šílenost. Zruinuje se, zkrachuje a dají ho do blázince. Zařídit kavárnu pro geology! A v Praze! A k tomu jako soukromý klub!“ A Horáčková prý řekla: „Sattran se nezdá, ale lecčím už překvapil. V životě toho prošel dost jak po Evropě, tak i po Africe a tak si na něho dejte pozor. Ale postavit v Praze geologickej lokál, na to asi dojde. Co je moc, to je moc!“ To bylo někdy v průlomovém roce 2000.

Pustil jsem se do díla. Sehnal jsem dům na rozhraní Vinohrad a Žižkova, vyklidil přízemí, vyboural troje dveře a přistavěl do anglického starého dvorku velkou zimní zahradu s průsvitnou střechou. Velké dílo byl dubový bar v klasickém stylu, zavedení ústředního topení, vody a nových WC. Všechno končilo výzdobou stěn starými fotografiemi našich geologických velikánů. Část fotografií jsme dostali od RNDr. Miroslava Králíka, který chtěl napsat vzpomínky na své geologické učitele. Stačili jsme pouze prohlédnout jeho fotografický archiv a společně vybrat desítku snímků, které by dobře vystihly tváře a charakter našich profesorů. Když jsme se loučili u vchodu do jeho vily na Hřebenkách, netušil jsem, že už naši vysněnou kavárničku, ozdobenou svými fotografiemi, neuvidí. A tak každá věc v klubu Barrande má svou historii a spojuje mě s nimi mnoho vzpomínek. Jak uváděl židovský myslitel Elie Wiesel, důležitá

Portál domu v Ježkově ulici na Žižkově, ve kterém sídlí Přírodovědný klub Café Barrande.